

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **F. K.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. CPR-9874-2/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2015, č. j. 2 A 34/2015 – 29, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný, jakožto stěžovatel, brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo k žalobnímu návrhu žalobce zrušeno jeho shora označené rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a věc mu byla městským soudem vrácena k dalšímu řízení.

Rozhodnutím žalovaného bylo k žalobcovu odvolání změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2015, č. j. KRPA-67172-15/ČJ-2015-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky, oproti předchozímu stanovení doby tříleté. Ve zbytku žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění zrušujícího rozsudku odkázal městský soud na Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19. 2. 2014 k možnosti vycestování žalobce do jeho vlasti, dle kterého není vycestování žalobce do vlasti možné, neboť nelze zcela vyloučit, že by mu v případě jeho návratu do vlasti nehrozilo uvěznění, mučení či jiné ponižující zacházení. V návaznosti na to pak městský soud uvedl, že v posuzovaném případě nelze bez jakýchkoli pochybností říci, kdy bude možné zaručit bezpečný návrat žalobce do jeho vlasti. Z tohoto důvodu nelze vydat rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, neboť v tomto musí být stanovena konkrétní a dostatečně určitá lhůta pro vycestování cizince (tj. 7 až 60 dnů). Počátek běhu této lhůty přitom nelze navázat na skutečnost, která, nastane-li vůbec, není v době rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vázána na jakékoli pevné datum. Teprve poté, co odpadnou důvody, které znemožňují žalobci vycestování do vlasti, nedojde-li v mezidobí k jinému oprávněnému

pobytu žalobce na území České republiky, vydá správní orgán ve věci správního vyhoštění žalobce nové rozhodnutí.

Kromě věcné argumentace žalovaného obsahuje jeho kasační stížnost rovněž odůvodněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, předestírá názor, dle kterého v nynější věci hrozí vznik nežádoucího právního a procesní stavu, který spatřuje v současné existenci dvou odlišných správních rozhodnutí o téže věci. Takový stav je rozporný s principem právní jistoty a představuje ve svém důsledku újmu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K tomu stěžovatel dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne jiným osobám jiná újma, když přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se automaticky aktivuje odkladný účinek správní žaloby, kdy správní vyhoštění nelze vykonat. Na závěr odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na rozhodnutí zachycující postup Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, konkrétně usnesení ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 58/2013 – 27, a ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5 Azs 84/2014 – 21.

Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek.

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. může soud žalobě přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (případně žalovaného v řízení o kasační stížnosti) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

Žádost o přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizována a doložena konkrétními důkazy, protože stěžovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Stěžovatel tedy musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma přitom musí být závažná a skutečná. Zároveň musí být postaveno najisto, že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na podporu svých tvrzení musí stěžovatel navrhnout dostatečně přesvědčivé důkazy.

Nejvyšší správní soud považuje v rámci posouzení důvodnosti předmětného návrhu za stěžejní obsah závazného právního názoru městského soudu, jak již byl výše zdejší soudem tlumočen. Jeho podstata tkví v pokynu stěžovateli, dle kterého nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud neodpadnou důvody, které znemožňují vycestování žalobce do jeho

pokračování

vlasti. Má-li být stěžovatel tohoto závazného právního názoru městského soudu poslušen, bude namísto v dalším řízení postupovat tak, že žalobcově odvolání bude vyhověno a dojde ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Pokud by Nejvyšší správní soud shledal nynější kasační stížností napadený rozsudek městského soudu nezákonným a přistoupil k jeho zrušení, mohlo by vskutku dojít ke koexistenci dvou meritorních rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

Pokud jde o dosavadní rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu ve věcech návrhů na přiznání odkladného účinku kasačních stížností podávaných žalovanými správními orgány, kdy je pro vyhovění takovým žádostem argumentováno hrozbou existence dvou vzájemně protichůdných správních rozhodnutí, lze konstatovat jistou míru její nejednotnosti. Ta pramenila z rozdílného výkladu usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, a tím i z rozdílného výkladu § 107 s. ř. s. jednotlivým senáty Nejvyššího správního soudu. Naznačená dvojakost pak vyústila ve vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, ve kterém rozšířený senát výslovně vyjádřil právní názor, dle kterého hrozba dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Rozšířený senát tento závěr vystavěl na argumentaci, dle níž „*[p]ojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla ... znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno... Zatímco žalobce bude z pravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Výše uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá.*“

Odkazuje-li stěžovatel v odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku na konkrétní usnesení Nejvyššího správního soudu, nelze než dojít k závěru, že tato usnesení jsou výše citovaným usnesením rozšířeného senátu překonána. Ve vztahu ke stěžovatelem rovněž odkazovanému usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, je třeba podotknout, že toto je novým usnesením rozšířeného senátu toliko utvrzeno, neboť již v dřívějším usnesení rozšířený senát výslovně uvedl, že hrozba existence dvou protichůdných rozhodnutí nemůže sama o sobě vést k nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není.

Jediným důvodem, na kterém spočívá stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, je právě hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci. Rozšířený senát k tomuto v předmětném usnesení uvedl následující: „*Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku.*“

Z výše uvedeného je zřejmé, že návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není důvodný, neboť neprokázal již splnění podmínky nepoměrně větší (a zároveň na jeho straně nikoliv nevýznamné) újmy, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační

stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. Všechny podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s. musí přitom být naplněny současně, a proto se Nejvyšší správní soud při neshledání naplnění jedné z nich již nezabýval posuzováním podmínek ostatních a návrh na přiznání odkladného účinku zamítl (§ 73 odst. 2 *a contrario* ve spojení s § 107 s. ř. s.).

Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu